

РЕШЕНИЕ

№ 16089

гр. София, 27.04.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 20 състав, в публично заседание на 08.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ралица Рачкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова, като разгледа дело номер **586** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на Д. Н. А., ЕГН [ЕГН], чрез адв. С. С., срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № GRAM-2286011 от 25.12.2025 г., издадена от полицаи към Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), Районно управление 01 (РУ 01) към СДВР, с която на жалбоподателя е приложена принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП - "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство (СУМПС) на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца". В жалбата се твърди, че оспорената заповед е незаконосъобразна, като издадена в нарушение на материалния закон.

Ответникът - полицаи към Столична дирекция на вътрешните работи, Районно управление 01 към СДВР, в открито съдебно заседание се представлява от юрисконсулт М., която изразява становище за неоснователност на жалбата.

Софийска градска прокуратура – редовно уведомена, не се представлява и не излага становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 20 -ти състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С обжалваната ЗППАМ № GRAM-2286011 от 25.12.2025 г., издадена от полицаи към СДВР, Районно управление 01 към СДВР и на основание чл. 171, т. 1, б. "б" от ЗДвП по отношение на Д.

Н. А. е приложена принудителна административна мярка "временно отнемане на СУМПС на водач, който управлява МПС след употреба на наркотични вещества или техните аналози, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца", поради това, че при проверка е установено, че лицето управлява МПС след употреба на наркотични вещества и техните аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца. Като отнети документи е посочено СУМПС №[ЕИК].

Към административната преписка по делото е представен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) Серия ГА № 4872911 от 25.12.2025 г. съставен от полицаи към СДВР, Районно управление 01 към СДВР срещу Д. Н. А., за това, че в [населено място], по ул. „511-та“, [жилищен адрес] водачът управлява автомобил „Ф.“ Т. с рег. [рег.номер на МПС], като след тестване с тест за наркотични вещества и техните аналози, тестът е отчел положителна проба за Канабис-25.

Въз основа на съставения АУАН на 25.12.2025 г. е издадена процесната ЗППАМ № ГРАМ-1808612, с която на основание чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП е разпоредено временно отнемане на СУМПС на жалбоподателя до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца.

На 25.12.2025 г., в изпълнение на издадения талон № 301917 за изследване, жалбоподателят се е явил във ВМА, където са му взети проби кръв и урина. В хода на съдебното производство е изискан от ВМА и представен Съдебно химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза по БП № 225 ЗМК 2104/2025 г. по описа на 01 РУ – СДВР.

Оспорената заповед е връчена лично на адресата на 25.12.2025 г., а жалбата срещу нея е подадена на 08.01.2026 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 АПК, от активнолегитимирано лице, срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, поради което е процесуално допустима, като разгледана по същество е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материално - правните разпоредби по издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган по смисъла на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП, съгласно който принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 2б, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Във връзка с компетентността на издателя на оспорената заповед по делото са приложени и приети заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, заповед № 513з-12686 от 14.10.2025 г. на директора на СДВР, както и заповед № 513з-1502/13.02.2025 г. на директора на СДВР, поради което не са налице основания за отмяната ѝ в условията на чл. 146, т. 1 от АПК

Оспорената ЗППАМ е издадена в писмена форма и съдържа индивидуализация на органа, адресата, правното основание и разпоредената мярка, поради което не се установява порок във формата, който сам по себе си да води до отмяна.

Спорът по делото се свежда до това дали при издаването на заповедта са спазени административнопроизводствените правила, дали са били налице материалноправните предпоставки за прилагане на мярката и дали същата съответства на целта на закона.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, б. а) и т. 6 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. По делото са представени Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи, с която са определени службите за контрол по ЗДвП, Заповед № 513з-12086/14.10.2025 г. на директора на СДВР, с която са оправомощени длъжностни лица да издават заповеди за прилагане на ПАМ по чл. 171 ЗДвП, както и Заповед № 513з-9737/13.09.2024 г., от която се установява заеманата от издателя длъжност към релевантния период. От съдържанието на тези писмени доказателства се установява, че към датата на издаване на оспорената заповед Л. М. А. е заемал длъжност младши автоконтрольор в 02 група "Пътен контрол" на 01 сектор "Пътен контрол и организация на движението" към отдел "Пътна полиция" при СДВР, а длъжността му попада в кръга на оправомощените със заповедта на директора на СДВР длъжностни лица. Ето защо съдът приема, че оспореният индивидуален административен акт е издаден от материално и персонално компетентен орган.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по смисъла на чл. 59, ал. 2 АПК и чл. 172, ал. 1 ЗДвП. В този смисъл не са налице пороци във формата на акта, които самостоятелно да обуславят неговата отмяна. При издаването ѝ не са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила.

В случая обаче съдът намира, че оспорената заповед е издадена при неправилно приложение на материалния закон.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка "временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство" на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0, 5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване и/или с техническо средство, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и на водач, който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Следователно приложението на тази мярка е обусловено от наличието на някоя от изрично посочените в закона материалноправни предпоставки.

От фактическа страна по делото е безспорно, че на 25.12.2025 г. около 13:30 ч. в [населено място] жалбоподателят е управлявал лек автомобил марка „Ф.“, модел „Т.“ с рег. [рег.номер на МПС] и е бил спрян за полицейска проверка. Безспорно е и че при проверката е направен тест за наркотични вещества и техните аналози, който е дал положителен резултата за Канабис-25, за което му е бил съставен АУАН серия GA № 4878911/25.12.2025 г. и е бил издаден талон за медицинско изследване № 301917 за ВМА. Именно въз основа на тези констатации е била издадена и процесната ЗППАМ.

Същевременно обаче от събраните по делото доказателства се установява, че след издаването на талона за медицинско изследване жалбоподателят се е явил във ВМА и е дал биологични проби –

кръв и урина – за извършване на химическо и химико-токсикологично лабораторно изследване. В конкретния случай от приетото по делото Заключение изготвено по Съдебната химикотоксикологична /токсикохимична/ експертиза се установява, че в предоставената кръвна проба, взета от Д. Н. А., не е установено наличие на алкохол и наркотични вещества.

По аргумент от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП, съгласно която при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 ЗДвП установените стойности са определящи, както и с оглед регламентацията в Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване употребата на алкохол и/или наркотични вещества или техни аналози, при химико-токсикологичното лабораторно изследване определящо значение има резултатът от изследването на кръвната проба. Ето защо съдът приема, че по делото не е доказано жалбоподателят да е управлявал МПС след употреба на наркотични вещества или техни аналози.

Съгласно чл. 142, ал. 2 АПК установяването на нови факти от значение за делото след издаването на акта се преценява към момента на приключване на устните състезания. Нови факти от значение за делото могат да бъдат и тези, които, макар да са удостоверени с документ след издаване на акта, се отнасят до релевантни за спора обстоятелства, съществували още към момента на постановяването му, и разкриващи действителното наличие или липса на материалноправните предпоставки за издаването му. В случая представеното експертно заключение от ВМА именно по такъв начин разкрива, че още към момента на издаване на заповедта жалбоподателят не е бил лице, за което е установена употреба на наркотични вещества чрез определящото изследване на кръвна проба. Ето защо този доказателствен резултат следва да бъде съобразен от съда при осъществяване на контрола за законосъобразност.

При така установеното съдът приема, че в случая не са налице материалноправните предпоставки по чл. 171, т. 1, б. б) ЗДвП за поддържане на процесната принудителна административна мярка, поради което оспорената заповед е издадена в противоречие с материалния закон и не съответства на целта на закона. По изложените съображения съдът приема, че оспорената заповед за прилагане на принудителна административна мярка е незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Предвид изхода на спора на ответната страна не се следва да се присъжда юрисконсултско възнаграждение. Жалбоподателят не е претендирал сторени по делото разноски.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение второ АПК, Административен съд – София-град, Трето отделение, 20-ти състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № GRAM-2286011 от 25.12.2025 г., издадена от полицаи към Столична дирекция на вътрешните работи, Районно управление 01 - СДВР.

Решението не подлежи на обжалване на основание чл. 172, ал. 5 ЗДвП.